

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 21 października 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa J. C. przeciwko Wyższej Szkole Zawodowej (...) w Ł. o odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę odrzucił zażalenie pozwanego na zarządzenie z dnia 28 stycznia 2013 roku.

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, iż zarządzenie o zwrocie odpowiedzi na pozew wobec nieuzupełnienia braków formalnych, nie jest zarządzeniem kończącym postępowanie w sprawie, nie zostało również wymienione w katalogu orzeczeń (art. 394 § 1 pkt. 1-12 k.p.c.), które pomimo, iż nie kończą postępowania w sprawie, podlegają zaskarżeniu zażaleniem.

Sąd zważył, iż stosownie do treści art. 370 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. zażalenie wniesione po upływie przepisano terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne podlega odrzuceniu na posiedzeniu niejawnym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy na podstawie art. 370 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. odrzucił zażalenie pozwanego na zarządzenie o zwrocie odpowiedzi na pozew, jako niedopuszczalne.

Powołane rozstrzygnięcie zaskarżył pozwany podnosząc w zażaleniu, iż zwrot odpowiedzi na pozew nie był możliwy przez wzgląd na art. 475 k.p.c., który stanowi, że jeżeli strona bez usprawiedliwionych powodów nie wykona w toku postępowania postanowień lub zarządzeń, sąd może skazać ją na grzywnę według przepisów o karach za niestawiennictwo świadka i odmówić przyznania kosztów lub zastosować jeden z tych środków. Skarżący wskazał także, iż Sąd Rejonowy nie może powoływać się na art. 394 § 1 k.p.c., w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy wydał polecenie rozpatrzenia zażalenia na zwrot odpowiedzi na pozew. Ponadto, zaskarżone postanowienie zostało wydane przez Sędziego, który podlegał wyłączeniu na mocy art. 413 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia oraz przyznanie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. nakazuje odrzucić zażalenie, jeżeli zostało złożone po upływie przepisano terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne.

Natomiast według przepisu art. 394 § 1 k.p.c. zażalenie do sądu drugiej instancji przysługuje na postanowienie sądu pierwszej instancji kończące postępowanie w sprawie, a ponadto na postanowienia sądu pierwszej instancji i zarządzenia przewodniczącego, enumeratywnie wymienione w tym przepisie.

Wskazać należy, iż ustawa nie definiuje postanowień kończących postępowanie w sprawie. Jednakże w doktrynie przyjmuje się, iż postanowienia te odnoszą się do postępowania jako całości i kończąc je, zamykają drogę do wydania wyroku (lub innego orzeczenia co do istoty sprawy). Tym samym uprawomocnienie się postanowienia kończącego postępowanie w sprawie zakłada, że dalsze postępowanie w sprawie nie będzie się toczyło. Nie kończą zaś postępowania w sprawie, postanowienia kończące kwestie wypadkowe, pojawiające się w toku postępowania.

W rozpoznawanej sprawie strona pozwana złożyła zażalenie na zarządzenie o zwrocie odpowiedzi na pozew. Wskazane zarządzenie nie zostało wymienione pośród kategorii orzeczeń, na które - na podstawie art. 394 k.p.c. - przysługuje zażalenie. Powyższe zarządzenie nie jest również zarządzeniem kończącym postępowanie w sprawie. Kończy ono wyłącznie postępowanie dotyczące kwestii ubocznej, ponieważ dotyczy jedynie zwrotu odpowiedzi na pozew wobec

nieuzupełnienia przez pozwanego braków formalnych w zakreślonym terminie. Zatem zażalenie strony pozwanej na zarządzenie o zwrocie odpowiedzi na pozew jest niedopuszczalne i jako takie właśnie podlegało odrzuceniu.

Zrzuty zgłoszone w przedmiotowym zażaleniu nie stanowią uzasadnionej podstawy do podważenia prawidłowości zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego. Twierdzenia skarżącego nie zasługują na uwzględnienie, ponieważ nie mają umocowania w przepisach procesowych. Skarżący formułuje tezę, iż zwrot odpowiedzi na pozew w przedmiotowej sprawie, przez wzgląd na art. 479 k.p.c., w ogóle nie był możliwy. Wskazać należy, iż zgodnie z art. 130 § 2 k.p.c. po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący zwraca pismo stronie. Pismo zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma procesowego do sądu. Tym samym, powyższy przepis obliuguje wręcz do zwrotu pisma procesowego, które - wskutek niezachowania warunków formalnych - nie może otrzymać prawidłowego biegu. W przedmiotowej sprawie bezspornym jest natomiast, że pozwany, mimo wezwania przez Sąd pismem z dnia 14 stycznia 2013, nie uzupełnił braków formalnych odpowiedzi na pozew.

Bezpodstawne jest również założenie skarżącego, iż Sąd Rejonowy zobligowany jest do rozpatrzenia zażalenia na skutek postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 29 sierpnia 2014 roku. Istotnie w/w postanowieniem Sąd Okręgowy przekazał zażalenie na zarządzenie o zwrocie odpowiedzi na pozew do Sądu Rejonowego, celem nadania biegu. Niemniej jednak, nadając bieg zażaleniu Sąd obowiązany jest sprawdzić zażalenie przede wszystkim pod względem formalnym, a dopiero w dalszej kolejności dokonać merytorycznej oceny zasadności zarzutów. Ze względu na fakt, iż zarządzenie o zwrocie odpowiedzi na pozew nie polega na zaskarżeniu zażaleniem, Sąd Rejonowy zasadnie odrzucił zażalenie pozwanego, jako niedopuszczalne. W związku z tym, brak było podstaw do merytorycznej oceny zarzutów zgłoszonych przez skarżącego w tym zażaleniu.

Niezależnie od powyższego, nie może ostać się także teza pozwanego o wydaniu zaskarżonego postanowienia z naruszeniem art. 413 k.p.c. Powołany przepis dotyczy bowiem wyłączenia sędziego który w postępowaniu objętym skargą o wznowienie orzekał, mimo że był wyłączony z mocy ustawy, lub uczestniczył w składzie sądu, nie będąc osobą do tego uprawnioną. Natomiast zaskarżone zarządzenie zostało wydane przez Przewodniczącą Wydziału Sądu Rejonowego, która nie orzekała w przedmiocie dopuszczalności wznowienia postępowania. Co więcej, skargę pozwanego o wznowienie postępowania rozpatrzył Sąd II instancji. Wobec powyższego zarzut nieważności postępowania w związku z naruszeniem art. 413 k.p.c. jest całkowicie bezzasadny.

W świetle wszystkich wskazanych powyżej okoliczności brak więc było podstaw do zmiany zaskarżonego postanowienia.

Zaskarżone orzeczenie w pełni zatem odpowiada prawu.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Przewodniczący: Sędziowie:

Z./ Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.